

KIS LAP

VIGYÁZZ BAJA. (Lásd a 106. lapon.)

XXXV. kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. augusztus 12-én.

SZILAJ KATA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

SZEGÉNY Zsófiika először fülig vörös lett, aztán elsápadt s köny toluult a szemébe. Tudta ő jól, mennyire szereti őt édes anyja, mily nehezen esett megválniok. Még Kálmán is, bár nem volt valami éles eszü fiu, érezte, mennyire fájhat a durva sértés Zsófikának.

— Most már csakugyan nem játszom veled, mondá megvetőleg Katiczához. Azért, hogy te gazdag vagy, Zsófiika pedig szegény, nem szabad őt sértegetned. Ez gonoszság volt.

Most már Katicza pirult el. Most az egyszer mintha Kálmán kerekedett volna fölül. Pedig épen csak azt nem akarta, hogy büntetése miatt kifogjanak rajta, meg akarta mutatni, hogy most sem bírnak vele. De talán csakugyan többet is mondott, mint kellett volna. Egy nagy nevetéssel azonban elütötte a dolgot.

— Ugy-e, az lett a vége, hogy nektek van kedvetek a sirásra, hahaha! Pedig belém kötöttetek, hogy most majd meg fogtok boszantani, mert tegnap szobaáristomban voltam. No hát, én tegnap kaptam ki, ti most kaptatok ki, legyen vége. Zsófiika, most azt akarom, hogy csókolj meg! De tüstént, még pedig háromszor!

Mit tehetett volna a szelid Zsófiika? Félig még könyezve, félig nevetve megcsókolta kinzóját, ki aztán így szólt Kálmánhoz:

— Téged nem csókollak meg, te még nem vagy rá érdemes.

— Ejnye, mintha bizony kértelek volna! Csak azért is azt mondom, hogy szerettem volna, ha még legalább két hétig szobaáristomban maradsz, akkor békességünk lett volna.

— Csakhogy nem lesz ám! Nesze!

S Katicza a labdával úgy hátba vágta Kálmánt, hogy a finyáskodó fiu majd feljajdult. De aztán mégis csak fölkapta a lapdát s ő is jól hátba dobta Katiczát, a ki meg csak nevetett. Így aztán annyira a mennyire megint kerékvágásba zökkenetek, mire ebédhez ültek. Nem gyanították, hogy a vidáman folyt ebédnél milyen esemény fog kezdődni.

A kezdete az volt, hogy az ebéd vége felé nagy öröm érte Katiczát. A szobaleány levelet hozott be s átadta Dánosi urnak, ki a czimet elolvastván, így szólt:

— Ez Katiczának szól... a nagypapa írása. — Fogd!

— Nagypától? kiáltá Katicza örövendve. Akkor bizonyosan valami kedves dolog van benne.

— Olvasd fenhargon, hadd tudjuk mindnyájan.

Katicza gyorsan felbontotta a levelet és olvasta:

»Kedves Katiczám! Már talán azt is hitted, hogy megfeledeztem ígéretéről, melyet még akkor adtam, mikor itt nálam szeleburdiskodtál, folyton azt kíváncsítgatva, hogy egy szép, ügyes csacsid legyen, szép nyereggel, kantárral, aztán nyargalászatnál. De nem felejtkeztem ám meg, mert aki e levelet átadja...

Itt Katicza ujjongva, tapsolva felugrott a székről, körültánczolta a szobát s folyton kiáltozta:

— J...
van! Itt v...
a kedves...

— E...
ülhetsz rá...

— I...
Itt van, a...

»A...
csacsit ho...

kis leány...

rajta, de...

tehát me...

modra. A...

kell vele...

fog neke...

Még...
Katiczám...

végig olv...

— I...
Ugy-e ap...

— J...
megnézh...

Kim...
cza, azza...

besen fu...

ért a csa...

reg volt...

kantárná...

vezette...

mit sem...

oda ért,

— Jaj, az a kedves jó nagyapa! Itt van! Itt van! Már rá is ülhetek! Jaj az a kedves jó nagyapa!

— Ki van itt? A nagyapa? Ó reá ülhetsz rá mindjárt? kérdék nevetve.

— Dehogy! A csacsi, az én csacsim! Itt van, azt írja nagyapa:

»A ki e levelet átadja, az kíséri el a csacsit hozzátok. Jól betanított állat, egy kis leányé volt, ki sokat nyargalászott rajta, de már kinőtt ebből a mulatságból, tehát megvettem szerszámostul a te számodra. Apácskád majd megtanit, mikép kell vele bánni s remélem, sok vidám órát fog neked szerezni.«

Még többet is irt a nagyapa, de Katiczának nem volt több türelme, hogy végig olvassa. Az ablakhoz futott.

— Itt van! Itt van, jaj be gyönyörű! Ugy-e apácska, mindjárt megpróbáljuk?

— Nem épen mindjárt, de megnézni megnézhetjük.

Kimentek mindnyájan, legelől Katicza, azzal a különbséggel, hogy ő nyilsebesen futott s meg sem állt, míg oda nem ért a csacsihoz. Valóban igen csinos nyereg volt a csacsin, szép kantár a fején s a kantárnál fogva tartotta a cseléd, a ki ide vezette. Katicza pedig nagy ujjongva semmit sem kérdezett, hanem mire az apa oda ért, ő már fent ült a csacsi hátán.

— Ohó, csak lassan, csak lassan, szólt az apa. Először ki kell próbálnunk csacsi barátunkat, mennyire bizhatunk benne.

— Oh apácska! Csak egy kicsit engedj nyargalni... csak egy piczikét, itt az udvaron körül.

— Jól van no. János, vezesse körül az udvaron.

A csacsi megindult s Katicza nagy gyönyörűséggel nyargalászta körül az udvart, egészen biztosan ülve a nyeregben.

— Látom, hamar bele fogsz tanulni, szólt az apa. De most engedjünk pihenést a csacsinak, mert bizonyosan éhes-szomjas az utról. János, vezesse be az istállóba, abba a külön hátsó kis istállóba, mely most üresen áll. A lovak nem mindig szeretik a csacsi szomszédságát, ott külön jó helye lesz, akár meg sem kell kötni.

Katicza nagyon sajnálta, hogy már le kellett szállni.

— De majd később még ma kilovagolunk, ugy-e apácska?

— Meglehet, de biztosan nem tudom. Be kell rándulnom a városba s megeshetik, hogy nem térhetek idején haza.

— Oh, akkor aztán ma már föl sem ülhetek a csacsimra?

— Holnap is lesz nap. Mára érd be az örömmel, hogy a nagyapától ilyen kedves ajándékot kaptál.

— Igen, nagyon kedves... de ha holnapig kell várnom, az oly sokáig tart!

— Nem fog ártani egy kis türelempróba. Egyébiránt ha idején megjövök, hát még ma próbaloaglást tartunk. De ne feledd, hogy nélkülem nem szabad ráülnöd. Nehogy valami engedetlenségen kapjalak rajta! Először látni akarom magam, mennyire megbizható állat.

— Oh, bizonyosan nagyon szelid jószág, akár még Zsófi is ráülhetne, pedig ő ugyancsak fél mindentől.

— No, majd nyargalok én, szólt Kálmán.

— Csakhogy neked nem engedem ám. A csacsi az én csacsim... aztán a nyereg is leánynak való nyereg. Zsófinak megengedem, hogy felüljön.

— Köszönöm, én nem vágyódom ilyen mulatságra, inkább járok a magam lábán.

— De igen is, nyargalni fogsz rajta s én fogom hajtani, jól rávágok, hogy elragadjon, aztán lepottyansz, kitöröd a nyakadat. hahaha!

— Köszönöm a szivességet, nem kérek belőle.

— Akár kérsz, akár nem, úgy lesz, mert én úgy akarom s te az én rabszolgálóm vagy, engedelmeskedni fogsz.

— Ugyan hagyjuk ezt az oktalan beszédet, szólt Kálmán. A vége az, hogy egyelőresenki sem nyargal, míg a bácsi haza nem jön. Menjünk inkább lapdázni.

Ezuttal Katicza is kénytelen volt belátni, hogy Kálmánnak van igaza. El

A KASZÁLÓN. (Lásd a 111. lapon.)

kell tölteni valamivel az időt addig, míg az apa haza tér. Hozzáfogtak tehát a lapdázáshoz. De Katicza nem játszott most oly jó kedvvel és ügyesen, mint rendszeren; máskor ő volt a legjobb lapdázó, de most csak úgy immel-ámmal játszott, mindig vesztes lett. Nem is csoda, mikor az esze mindig egyeben járt, mindig azon töprengett, vajjon megjön-e még idején az apa, hogy a csacsival egy kis próbanyargalást tartsanak. Hiszen az borzasztó

volna, ha apa nem jönne meg idején... és az a gyönyörű csacsi ott maradna az istállóban holnapig. Minek is van hát akkor?

Végre már nem győzte türelemmel és ledobta a lapdaverőt.

— Csak játszatok tovább, én már nem játszom.

— Ohó! az nem járja! kiáltá Kálmán. Be kell fejezned a játékot.

— Majd Zsófi befejezi helyettem.

— A
hatik hely

—
sem er

— Az nem lehet, Zsófi-
ka nem játsz-
hatik helyetted.

— Akkor hát abba marad, mert én
elmegek.

FÉSZEKRABLÓK. (Lásd a 107. lapon.)

— De bizony nem mégy. Csak azért
sem eresztelek.

Kálmán vitézkedni akart s Kati-
czát megfogva, csakugyan nem akarta el-

ereszteni. Egy kis ideig birkóztak és Katicza alkalmasint így is győzött volna; de egyszerre pajkos ötlet jutott eszébe. Nem erőlködött, nem viaskodott többé, hanem fúrfangosan mosolygott s úgy tett, mintha Kálmánnak a háta mögött látna valamit. Aztán így szólt:

— Gyere cizcuskám, gyere! Ugorj fel a hátára!

Kálmán megrettenve már szinte azt hitte, hogy ott van a nyakában az a gyü-lölt macska. Hirtelen eleresztette Katiczát és hátra fordult. De ott hire sem volt a macskának. Katicza pedig nagyot kaczagva futott el, gunyosan kiáltva vissza:

— Vigyázz, ott a cizca a bokorban, mindjárt kiugrik, hahaha! Fuss, vitéz Kálmán, mert megcsip a cizca!

Zsófiika sem állhatta meg a nevetést Kálmán felsülésén, Kálmán pedig mérgeesen utána iramodott Katiczának, hogy legalább a labdával jól hátba dobja. Nagy darabon üldözte, de rosszul célzott, a lapda egy fához ütődött s onnan nagy erővel visszapattanva, olyan kárt okozott, hogy Zsófiika rémülten sikoltott fel. Egy kis kerti házacskó állt ott, mely csukva volt a gyermekek előtt, mert a mama néhány ritka, drága és igen kényes virágot tartott odabent, maga ápolta nagy gondnal. Az ablak szép nagy tükörüveg volt, — ennek röpült neki a lapda, összetörte s a lehulló nehéz üvegdarabok agyonzuztak egy ép az ablaknál elhelyezett drága, zsenge virágot. A lapda pedig beröpült a házikóba.

Ugyancsak hirtelen abbahagyta Kálmán az üldözést és meredten bámult a

kárra, melyet okozott. Végre vállvonogatva mondá:

— Én nem vagyok oka... nem én tettem... a lapda visszapattant a fáról... a fa az oka.

— Oh Kálmán, már hogy volna a fa az oka! szólt Zsófiika.

— Már hogy ne volna? Talán csak nem mondod, hogy az ablakra czéloztam, szándékosan dobtam oda...

— Azt nem mondom, de...

— No, ha azt nem mondhatod, hát akkor a fa az oka... Én Katicza után dobtam a lapdát, de beütközött a fába, onnan pattant vissza az ablakra, tehát a fa az oka, nem én.

— Tudod te azt jól, hogy ez mesebeszéd, ilyen magyarázattal nem lehet kimenteni a szerencsétlenséget.

— Nem is kell... hiszen szerencsétlenség volt, magad mondod, a szerencsétlenségről pedig nem tehetünk.

— Igen ám, de tudod, hogy ezen a tájon nem szabad lapdával dobáloznunk, a néni szigoruan megtiltotta!

— Ugyan ne óbégass már no! Megtörtént, hát megtörtént. Csak a lapda be ne esett volna... nem hozhatjuk ki, nem lapdázhatunk tovább.

— Az még nem volna nagy baj, van a szobában másik lapda.

— Igaz'a! Mindjárt elő is keresem.

— És... és mit gondolsz, Kálmán, nem volna jó, ha mindjárt meg is mondanád a néninek?

— Mit mondanék meg?

— Azt, hogy milyen baj történt. Jobb az effélén mielőbb tulesni.

olyan sü-

nem a te

avatkozno

magam j

hogy bele

— J

semmit. I

god egész

Kál

tovább j

kelletlen

igazi ked

Kat

metlenség

egy doml

be lehet

állt és v

hazatérő

sok min

raszt sze

az apját

már lesz

—
lödék ma
sötét es
fogja al
tartsunk
apa, ha
azt mon
azaz h
ne lehet
akarja.
türelme
milyen
miatt..
nál, ne
tehetter
nem tet

— Köszönöm a jó tanácsot. Nem olyan sürgős. Aztán ne feledd, hogy ez nem a te dolgod, nem szükséges beavatkoznod. Majd elmondom, a mikor én magam jónak látom; semmi szükség, hogy beleszólj.

— Jól van no, hiszen nem szólok semmit. Ha úgy akarod, legyen a te dolgod egészen.

Kálmán előhozta a másik lapdát s tovább játszottak. De ez a játék nagyon kelletlenül folyt, egyiköknek sem telt igazi kedve benne.

Katicza ezalatt messze járt. Türelmetlensége vezette s gyors léptekkel ment egy domb felé, melynek tetejéről messzire be lehetett látni az országutat. Ott megállt és várta-várta, hogy megpillantsa a hazatérő apát. Látott az uton jönni-menni sok mindenféle embert, uri kocsit, paraszt szekeret, de nagy bújára épen csak az apját nem látta. Pedig a nap már már leszállóban volt.

— Ez már mégis borzasztó! zsörtölődék magában. Utoljára is késő lesz... sötét este jön haza és akkor már nem fogja akarni, hogy a csacsival próbát tartunk. Oh! Bizony siethetne egy kicsit apa, ha szeretne...de nem siet...pedig azt mondta, hogy még idején haza jön... azaz hogy meglehet...és ugyan miért ne lehetne? Csak akarnia kellene, de nem akarja...csak azért is próbára teszi a türelmemet. A jó nagyapa nem is sejti, milyen kínom van az ő kedves ajándéka miatt...bezzeg, ha ott volnék nagyapáéknál, nem kellene várakoznom, ott mindent tehettem, a mit akartam, nem gyötörtek, nem tették próbára a türelmemet.

A szilaj leánynak ez volt a legkeservebb feladat, mert a türelmes kitartás erényét sehogysen akarta megtanulni. Még egy ideig várt, aztán ebbe is beleunt.

— Már hiába várom, már nem jön...majd csak késő este fog megjönni, akkor pedig mára úgy is hiába. Még csak nem is gyönyörködhetem a csacsimban, a szép szerszámban...Az az...miért ne? Nézni nézhetem, az nincs megtiltva, nem is lehet, hiszen az enyém...csak azért is meglátogatom kedves csacsimat.

Haza szaladt, a kerten át iparkodva a gazdasági udvarra s ott az istalók felé. Amint a kerten átszaladt, észrevette a Kálmán által okozott kárt.

— Ugyan ki tehetete ezt? Nagyon sajnálom...mamácskát ez rendkívül bosszantani fogja...engem tartanak pajkosnak, de már ezt a viláért sem tettem volna...Valjon ki tette? Talán Zsófi? No, ő bizonyosan nem tette...talán Kálmán...kár...nagyon kár.

Sokáig azonban nem gondolhatott erre, mert azon kellett iparkodnia, hogy mielőbb eljusson a csacsihoz, még pedig úgy, hogy ne lássa meg senki. Ez pedig nehéz volt, mert először is Kálmánnal találkozott, ki megállította.

— Ohó, megállj csak! Még egy kis számadásunk van azért a macska-históriáért.

— Hogyan? Talán bizony bajod esett a czicza miatt, mikor ott sem volt? Ugy kell lenni, mert szörnyen savanyu az arcod. Mi baj történt?

— Ki mondta, hogy történt? És ha történt volna is, mi közöd hozzá?

Máskor Katicza nem tért ki az ilyen pörölés elől, de most sietett a maga céljához s ott hagyta Kálmánt a faképnél, bár feltűnt neki a fiu zavara. A mint tovább haladt, egy bokor mögül az öreg kertész hangját hallotta, a mint haragosan mondá a kertészlegénynek:

— Senki sem látta, mikor történt, hogy történt, most már én hogy számoljak be az uraságnak? Pedig nagy harag lesz.

— Bizonyosra mondhatjuk, hogy a gyermekek tettek, szolt a legény.

— Mondani nem mondhatjuk, mert nem láttuk, de azért persze hogy bizonyos. Más nem járt itt senki, de ha járt volna is, kinek jutna eszébe olyan gonoszság, hogy bezuzza az ablakot és tönkre tegye azt a drága virágot.

— Na, én fogadni mennék, hogy ezt is Katicza kisaszony tette.

— Alkalmasint. A hol hiba esik, ott az ő keze mindig benne van.

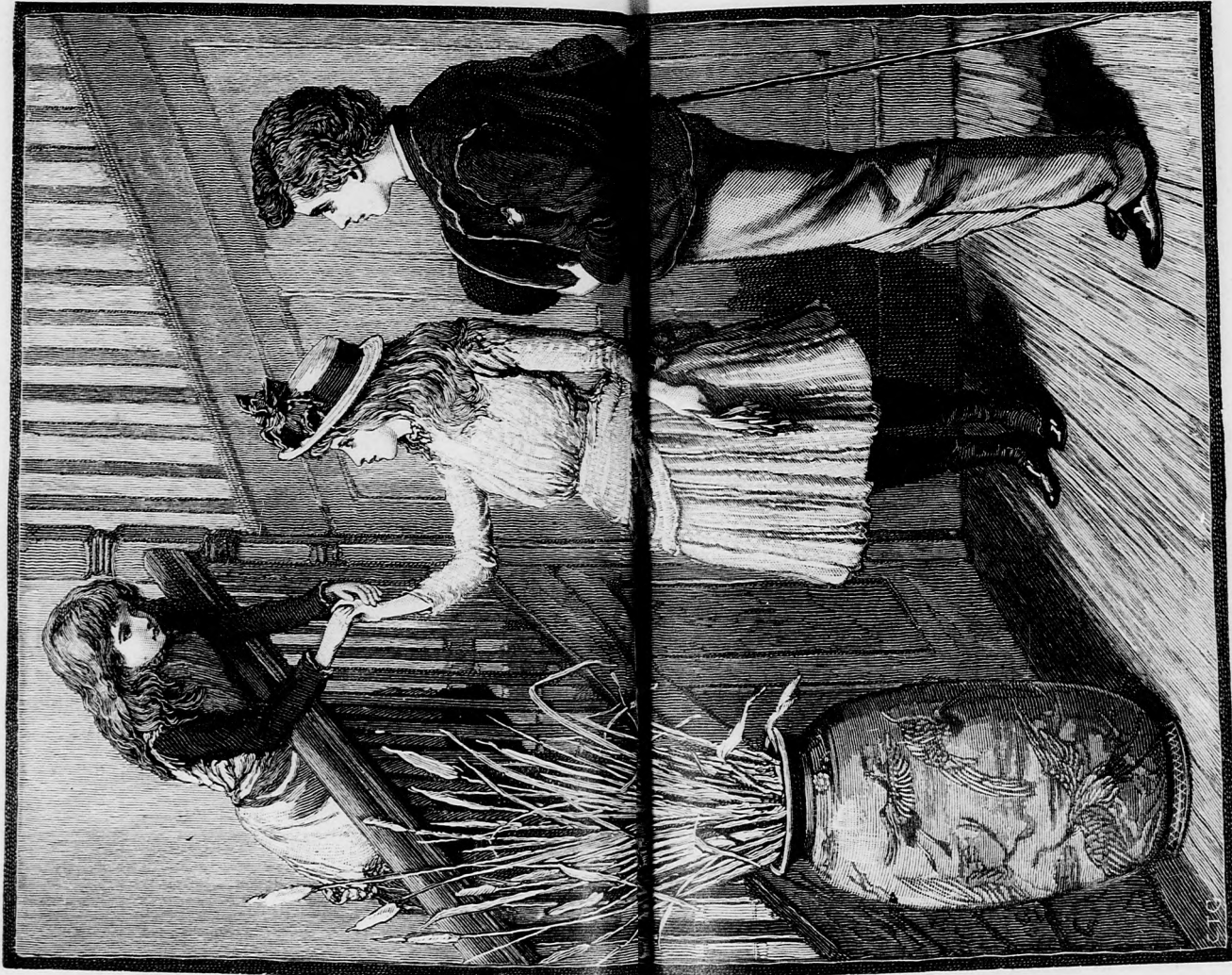
Katicza eleinte oda akart rohanni, hogy ellen mondjon. De aztán mást gondolt.

— Mi közöm hozzá, hogy a vén kertész mit fecseg?

Még azután utánam nézne és meglesne, hogy a csacsimhoz megyek.

Odább suhant és szerencsésen elju-

tott az istálókhoz. Ott sem volt most senki, mert eközben már meglehetősen beesteledett, a cselédség elvégezte a dol-

gát s bement vacsorálni. Az istálló, melybe a csacsit helyezték el, leghátul volt s ajtaja is a kerítés mellett elnyuló szük

közre nyílt. Katicza beosont oda s mihamar bent volt kedvenczénél. A csacsi már leheveredett s Katiczának némi meg-

— Már nem vagy fáradt, ugy-e? Nyargalhattunk volna nagyot, ugy-e kedves csacsikám? Lásd, nem engedték meg . . . de majd holnap annál nagyobb kirándulást teszünk.

Hirtelen elhallgatott, mert lépteket hallott. Azután egy kis zörej hallatszott az ajtón s ismét esőnd lett.

— Ki járhatott itt? Csak nem leskelődött utánam valaki? Jaj, hátha az öreg kulcsár volt!

Ez a gondolat ugyan csak megrémítette. A gondos öreg kulcsár minden este végigjárta az összes épületeket és pontosan megvizsgálta, be vannak-e az ajtók csukva. Most, hogy a Katicza kedves jószágát e félreeső istállóban tudta, ide is ellátogatott. És gondosan becsukta kívülről az ajtót.

Mikor Katicza az ajtóhoz sietett és ki akart menni, ugyancsak kellemetlen meglepetéssel tapasztalta, hogy be van csukva.

— Nyissák ki! Én vagyok itt! Nyissák ki!

De ezt nem hallotta senki. Katicza még egy ideig dörömbölt, kiabált, de aztán

fáradtan abba hagyta. Most már egy csöpp gyönyörüsége sem telt benne, hogy ott van a csacsija mellett. Tudta, hogy

eröltetésébe került, míg a homályos istállóban megtalálta a fülest. Megczirógatta, a mit az szépen engedett.

most már itt marad becsukva reggelig, a míg jön valaki, hogy a csacsi után nézzen.

(Folytatása következik.)

HINTÁZÁS.

(Képpel az 109. lapon.)

HINTA lóg le a magasból,
Kettőnk is elbír az jól,
Te alól ülsz, én fent állok,
Mint a szárnyas madár szállok;
Azaz szállnék, ha lehetne,
Ha hintánk jobban libegne.
Gyere Palkó! Hagyd a dolgod,
Lendíts rajtunk egy-egy nácyot.
Te meg, Pumi, menj az utból,
Mert ha egyszer a magasból
Le találok rád pottyanni,
Nagyot fognál majd nyikkanni.
Hogy ilyen baj meg ne essék,
Mondjuk idején, hogy: elég.
Mert még nem szédül a fejem,
Mégis már megeléjelem,
Mert azt tartja a közmondás:
Bölcs dolog a mértéktartás,
A sok a jóból is megárt,
Ne tegyünk hát magunkban kárt:
A hintáról már leszállunk,
Holnap ismét rátalálunk.

VIGYÁZZ BAJA.

(Képpel a czimlapon.)

EJNYE, ejnye, derék okos Vigyázz, nagy bajban vagy ugy-e? Kétkedve állsz ott és hamarjában nem tudod, mit csinálj! Persze, mikor az a Juczi szolgáló olyan gonoszul megtréfált.

— Vigyázz! Itt a vödör, menj a kuthoz vizért.

Oly okos kutya, mint Vigyázz, megérti és meg is teszi ezt. Meg is tette már akárhányszor, most is komolyan fogai közé kapta a vödör tartóját és kiment a kuthoz. Csak itt vette észre, hogy hiba van.

— Ohó! Hát Juczi nem jön? gondolja meglepetve. A vödört elviszem helyette, de azt már csak nem kívánhatja, hogy vizet is szivattyuzzak a kutból. Ez már nem vág az én mesterségembe.

Körülnézett, de Juczi csak nem jött. Meg akarta-e tréfálni az okos kutyát, vagy más dolga akadt és hamarosan megfeledezett arról, hogy előre küldte Vigyázz barátunkat a vödörrel? Nem tudom. Vigyázz sem tudta, de a baj megvolt s Vigyázz bizonyosan így okoskodott:

— Ha most üresen viszem vissza a vödört, akkor hiába jártam, pedig nem illik hozzám, hogy így haszontalanul járjak-keljek. De még nevetni is fognak rajtam. Hm! Majd megvállik.

Mit tehetett Vigyázz? Csak egy módja volt, hogy kifogjon a hamis vagy feledékeny Juczin.

— Itt várok így szépen nyugodtan, majd csak jön valaki s ha meglát, mindjárt tudni fogja, mit akarok.

Ennél okosabbat Vigyázz csakugyan nem tehetett. Megállt tehát a kutnál és hűségesen, türelmesen várt. A türelem és kitartás pedig előbb-utóbb célhoz vezet.

Nem is nagyon sokáig várt, mikor jött Feri, ki épen sétára indult.

— Ni, hát te mire vársz ott a vödörrel, öreg Vigyázz? Akarod, hogy megtöltsem?

Vigyázz letette a vödört és vigan csóválta a farkát. Most már mindjárt rendben lesz a dolga.

Feri megtöltötte a vödört s ismét Vigyázznak a szájába akasztotta. Vigyázz pedig büszkén vitte be és oda tette Juczi elé, ki nevetve mondá:

— Nini! És hozott vizet! Talán bizony már vizet is tud meríteni. Még ő fogott ki rajtam.

Vigyázz elégedetten ment odább s talán ezt gondolta:

— Okosan és kitartással sok bajból ki lehet ám gázolni.

ISTEN
Hossz
Ti elu
Nélkü
Nektel
Mind
Engen
Nélkü
Ti vo
Velet
De an
Gond
Ti is,
Söt m
S ha
Hol j
Mit l
Az le
A vis
Isten

A min
há
Torkos
hogy val
is lehet
indultal

Va
—
nincs is

To
nem ép
ellenvet

ból a fé
ur szig
fészket

—
tudni,
ne jójj

BUCSUZÁS.

(Képpel a 104. és 105. lapokon.)

ISTEN veletek, Gizi, Aladár!
 Hosszú időre válnunk! Oh be kár!
 Ti elutaztok, én itt maradok,
 Nélkületek bus árvalány vagyok.
 Nektek öröm lesz a szép utazás,
 Mindennap láttok ujat, mást és mást,
 Engem pedig majd nyom az unalom,
 Nélkületek nincs kívül játszanom,
 Ti voltatok hü játszótársaim,
 Veletek teltek vígan napjaim.
 De ám azért csak vígan menjetek,
 Gondolatban ott leszek veletek,
 Ti is, tudom, majd gondoltok reám,
 Sőt még levelet is irtok talán.
 S ha visszatértek, elmesélitek:
 Hol jártatok ti és szüleitek,
 Mit láttatok ott szépet, érdekest,
 Az lesz nekem a vidám, kedves est!
 A viszontlátás majd örömmel jár:
 Isten veletek, Gizi, Aladár!

FÉSZEK-RABLÓK.

(Képpel a 101. lapon.)

AMINT együtt mentek ki a mező felé
 hárman: Vad Laczi, Rontó Pali és
 Torkos Feri, akár előre is tudni lehetett,
 hogy valami rosszban törnek a fejüket. Nem
 is lehetett az másképen, mikor együtt
 indultak valamerre.

Vad Laczi jött az imént a hirrel:

— Pali te! Madárfészket találtam,
 nincs is nagyon magasan.

— Hol van? Szedjük le mindjárt.

Torkos Ferinek az ilyen mulatságban
 nem épen telt a kedve, azért ő egy kis
 ellenvetést tett:

— Ugyan hagyjuk! Mi hasznunk ab-
 ból a fészekből? Aztán tudjátok, a tanító
 ur szigorúan megtiltotta, hogy a madarak
 fészket bántunk.

— Csakhogy nem fogja ám meg-
 tudni, szólt Rontó Pali. Ha nem tetszik,
 ne jöjj velünk, de én nem hagyom a fészket.

Megindultak s mihamar eljutottak a
 fához. Rontó Pali tudott legjobban fára
 mászni, tehát ő kapaszkodott fel. Már
 közel is volt a fészekhez s utána nyult,
 mikor Vad Laczi alulról megszólalt:

— Hány tojás van benne? Látod?

— Látom. Öt van.

— No, akkor három az enyém, kettő
 a tied.

— Persze! Éppen megfordítva lesz.
 Kettőt kapsz te, három az enyém.

— Ohó! Nem úgy van az! En talál-
 tam a fészket.

— De én másztam föl érte.

— Az mindegy. Három az enyém.

Egyik sem tágitott s Vad Laczi mér-
 gesen megkapta a Rontó Pali lelógó
 lábát.

— Ha nem úgy osztozunk, a mint
 én akarom, akkor semmit sem kapsz. Nem
 engedem, hogy kiszedd.

Rontó Pali is dühös lett, rángatta a
 lábát s nagy mérgesen addig huzakodtak,
 mignem Rontó Pali egyensúlyt veszve,
 egyszerre csak lezuhant a fáról. Nagyot
 sikoltva terült el a földön.

— Jaj a lában! Jaj! Végem van!

Megijedt most már Laczi s próbálta
 lábra állítani Palit, de nem lehetett; Feri
 pedig ezt látva, segítségért szaladt.

A Pali baja nem volt valami nagy
 és veszedelmes, csak kifeczimitotta a lábát,
 az orvos ezt hamar rendbe hozta. De
 mikor aztán kutatni kezdték, mikép tör-
 tént a baleset, persze kiderült a fészek-
 rablás terve. Pali már meglakolt, de
 Laczi is büntetést kapott, s a tanító így
 szólt:

— Gondom lesz arra a fészekre. S
 ha baja esik, meg fogod emlegetni.

Laczi így aztán békét hagyott a
 fészeknek, sőt még ő vigyázott, nehogy más
 bántsa, mert akkor is ő került volna bajba.
 Mert a kinek rossz a hire, arra gyanak-
 szanak leghamarább.

KIS PÓSTÁS.

TRÁRÁ, trará! Ki vagyok én?
 Ki más, mint a póstás-legény!
 A trombitám nagy vígan szól,
 Jó hírt hoztam a városból.
 Tudjátok-e, mi ez a hír?
 A nagymama levelet irt,
 Azt írja, hogy meglátogat,
 Nálunk marad vagy három nap.
 Most hát gyorsan készülődjünk,
 Ünnepe legyen ez minékünk
 S nagymamánknak is az legyen,
 Öröm érje csak e helyen,
 Ne lásson csak jó gyermeket,
 Igaz, tiszta szeretetet,
 Nehéz legyen megválnia
 S édes reánk gondolnia.
 Trará! Im ezt hirdetem én,
 A vidám kis póstás-legény.

A KÉT VEZÉR.

— Állat mese. —

Egy nagy erdőségben élt hajdan egy igen öreg szarvas. Az agancsai már szinte mohosak voltak a vénségtől, a szőre megfakult, hajdan gyors lábai roskadoztak. Az öreg szarvas aggódva tapasztalta gyöngeségét, de nem saját maga miatt aggódott, hanem a szarvas-csapat miatt, melynek ő volt a vezére.

— Maholnap nem fogom jól végezhetni a vezérséget, gondolá. Legalább a

veszedelmes idők alatt fiaimra kell bíznom a vezetést.

Két fia volt. Az egyik, Deli, a legszebb szarvas volt az egész falkában, a leggyönyörűbben szétnyúló agancsokkal, szelid szemekkel s nyulánk, fürgé lábakkal. Szerette mindenki, ő is kedvében járt mindenkinek. A másik, Barna, zömökebb, izmosabb volt, nem is nyájaskodott mindig s nem is kedvelték annyira.

Egy este az öreg szarvas összehívta csapatát és így szólt:

— Kedves fiaim, hallgassátok figyelemmel, a mit most mondok. Tudjátok, hogy csak javatokat akarom. Sok éven át voltam vezérek és úgy hiszem, nem volt bajotok az én uralkodásom alatt. Mindenkor oda vezettelek, a hol a legillatosabb füvet és legtisztább vizet találhattátok, ragadozó fenevadak utjából idején elvittelek s mindig volt rá gondom, hogy vadászok meg ne lephessenek. De immár megvénültem, a szemeim csak homályosan látnak, a lábaim roskadoznak, nem vezethetek többé biztosan. Pedig most van a veszedelmes idő, mikor a vadászok üldözőbe szoktak venni. El kell tehát egy időre vándorolnotok amoda föl a magas bérczek közé. Az utat ismeritek és az időt is, mikor szoktunk onnan visszatérni. Én nem mehetek veletek, én itt elrejtőzve fogok élni, hanem két csaptra fogtok oszlani s két fiam lesz vezérek. Engedelmeskedjetek nekik úgy, mint nekem. Ti pedig, fiaim, minden gondotokat arra fordítsátok, hogy baj ne érje a reátok bizott csapatot. Az utra pedig három tanácsot adok: induljatok azonnal, mert tegnap már láttam vadá-

szokat ez
 zatok, csa
 letig, az
 végre ker
 beri hajl

A k
 követni
 öreg sza
 rejtekébe

nagy k
 tetű B

E
 patban
 is kez

Várju
 csapat
 Nehár

szokat ezen a tájon; nappal soha se utazatok, csak este és éjjel a hajnali szürkületig, aztán pihenjétek a sűrűségben; végre kerüljétek el messzire minden emberi hajlékot. Így nem lesz bajotok.

A két fiatal vezér megigérte, hogy követni fogja a bölcs tanácsokat s az öreg szarvas aztán elvonult a maga rejtekébe.

— Most hát először is oszlojzatok két csapatra, szólta Barna. A ki Delivel akar menni, álljon hozzá, a ki velem jön, álljon mellém.

Ez nem volt olyan könnyű dolog, mert a szarvasok mindannyian a szép, kedveskedő Deli vezérsége alatt szerettek volna indulni. De az öreg parancsát követni kellett, a falka egyik fele tehát

HINTÁZÁS. (Lásd a 106. lapon.)

nagy kelletlenül oda állt a szigorú tekintetű Barna mellé.

— Induljunk! mondá ez.

Erre nagy zúgolódás támadt a csapatban. Nehányan mindjárt panaszkodni is kezdtek:

— Már ugyan minek annyira sietni?

Várjuk meg, míg Deli is fölkészül a csapatával, aztán egyszerre induljunk. Nehány óra ide vagy oda, az már mindegy.

— Atyám, a ti öreg vezérek, azt tanácsolta, hogy rögtön induljunk. Tehát induljunk.

És nem törődve a panaszosok kedvetlenségével, elvezette a maga csapatát. Egész éjjel vándoroltak s jó messzire jutottak el, mire a hajnal derengeni kezdett. Ekkor a fiatal vezér sűrű bozótba vezette csapatát pihenni. Ott pihentek, legelésztek egész nap, este pedig újra

indulni kellett. Megint zúgolódtak többen, hogy még nem pihentek eleget, azután a sötét éjben kellemetlen is a vándorlás, inkább utazhatnánk hajnalban is, hiszen a vadászok nem lehetnek oly korán az erdőben.

— Nem vagytok ti okosabbak, mint volt az öreg vezérek, az én atyám, felelé a fiatal vezér határozottan. Magamat sem tartom okosabbnak, tehát követem az ő jó tanácsát. Indulunk.

Megindult s a csapat, bár kedvetlenül, követte. Így aztán eljutottak a magas bérczek közé minden baj nélkül s mivel tapasztalták, hogy az utjuk szerencsés volt, megnyugodtak, még meg is szerették szigorú vezéroket.

Egészen más sorsa lett ezalatt a Deli csapatjának. A szép ifju Deli nagyon büszke volt vezérségére, az meg már épen nagyon tetszett a hiuságának, mikor látta, hogy az egész falka ő vele szeretett volna menni, testvéréhez csak kelletlenül csatlakozott a falka fele.

— Persze, mert engem szeretnek, gondolá. Így lesz az ezután is. Most már én vagyok a vezér, az történik, amit én akarok. Ma pedig kissé lusta vagyok s úgy látom, a csapatom is szeretne még itt legelészni.

Odaszólt a csapathoz:

— Mit gondoltok? Most rögtön induljunk vagy csak holnap? Ugy gondolom, egy nap ide vagy oda, az már mindig s itt nagyon jó legelőnk van.

— Tökéletesen igaz, felelék többen hízkelve. Ki tudja, mikor találunk ilyen jó helyre. Indulhatunk holnap is.

Legelészve elszéledtek s dicsérték kedves új vezéroket. Aztán lehevered-

tek. Reggelre azonban nagy ijedelemre ébredtek. Az erdész rátalált nyomukra, meglepte őket, kettőt le is lőtt s a harmadikat megsebesítette. Ez vitte meg Delinek, ki ugyancsak megszeppent. Összehívta a csapatát.

— Itt már mégsem maradhatunk. Indulunk rögtön. Nappal van ugyan, de az nem baj, van nekem jó szemem, jó fülem és orrom, észreveszem messziről, ha baj fenyeget.

Megindultak s jó darabon el is jutottak. Csak azt nem vették észre, hogy vadászkutya követi a nyomukat. Egyszerre csak oldalt, elől, hátul puskák ropogtak, golyók sivitottak s a szerencsétlen csapatnak a fele holtan rogyott össze. A többiek, köztök a megrettent Deli vezér is, eszeveszetten futottak, maguk sem tudták merre. Kimerülten pihentek meg este egy tisztásnál. Deli busan nézett végig leolvadt csapatán.

— Most nem mehetünk tovább, annyira fáradtak vagyunk. Valami jó elesegről kellene gondoskodni.

Szétnézett s nem messze az erdő szélétől ültetvényt pillantott meg. Csőszház is volt ott, Deli azonban így okoskodott:

— Már későre jár az idő, a csősz bizonyosan alszik.

S oda vezette csapatát. A csősz pedig nem aludt, sőt azonnal észrevette a hivatlan látogatókat. Puskát adott fiának is a kezébe s egyszerre csak egészen közelről lövöldözni kezdtek a szarvasokra. És az első, a ki szíven találva lerogyott, Deli volt. A ki megmaradt a csapatból, szétfutott s vezér nélkül bolyong-

va, vadász
eljutott s
csapatán
melyet az
az öreg v
el. Az ör
— I
rencsétle
kötelessé
a ki más
arra kell
ennek va
ral kell
szüksége
de üdvös
nak min

A
N

va, vadász zsákmánya lett. Egyik mégis eljutott sok viszontagság után a Barna csapatához és elmondta a szomorú hírt, melyet azután, mikor később visszatértek az öreg vezérhez, ennek is busan beszélt el. Az öreg vezér pedig sóhajtva mondá:

— Igy kellett történnie, mert a szerencsétlen Deli nem fogta fel komolyan a kötelességét. A vezérség nehéz feladat s a ki másoknak gondját viseli, annak nem arra kell nézni, mi a kellemes, mi tetszik ennek vagy annak, hanem sokszor szigorral kell végrehajtani, a mi hasznos és szükséges. Ez sokszor nehéz és kellemetlen, de üdvös, azért vezérek üdvös szigorának mindig örvendjetelek.

A K A S Z Á L Ó N.

(Képpel a 100. lapon.)

NAGYRA nőtt a sarju,
Kaszálják is rendre,
A munkánál ott van
A dolgoz kis Endre.
»Mihály gazda, mondja,
Én nem segíhetnék?
Örömmel megtenném,
Hoggyha nem nevetnék«.
Mihály gazda szól rá:
»Szó sincs, hogy nevéssük,
Bárkinék a szives
Munkáját megvessük!
Fogja a gereblyét
S a mit lekaszáltunk,
Apró szép boglyákba
Gyűjtsé mi utánunk«.
Izzasztó a munka,
Nagyokat kell inni,
Pumi az egészet
El sem tudja hinni.
Másnap az udvaron
Nagy boglya áll s Endre
Büszkén mondja: »Nékem
Is van munkám benne«.

ARANYKALÁSZOK.

A baj, szerencsétlenség olyan, mint a repülő lapda. Az edzett, bátor játékos nem üti orron a lapda, mert ügyes, biztos kézzel felfogja és visszadobja. Így a bajt is, a ki bátran, nyugodt észszel szemébe néz, elhárítja magától.

Nemcsak magának használ, a ki tudományt gyűjt és testét épen, erősen tartja. Hazájának is csak az lehet igazi hasznos jó fia, a ki képzett észszel, erős kézzel tud szükség esetén szolgálni. Csak az olyan ország lehet erős és hatalmas, melynek erős eszű és erős kezű fiai vannak.

Ha van erőd, ha vannak ismereteid s azt is tudod, hogy jóra akarsz használni, akkor még egyre van szükséged, hogy erődnek hasznát vedd: önbizalomra. A milyen rut az elbizakodás, ép olyan szükséges az önbizalom és önérzet, melylyel a ki bír, bátran bele fog nehéz feladatba is és végrehajtja.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. kötet 5-dik számában közölt koczka- és betű rejtvények megfejtése:

Jóka!
oláh
kár
ah,
i.

Három a táncz.
Számia.

Helyesen fejtették meg: Szerényi Kornélia, Degenfeld Katicza és Gusztika, Galgóczy Jolánka, Kelemen Ilonka, gr. Nyáry Károly, Váczy Mariska, Markó Matild, Weisz Kornélia és Béla, Fischer Alice, Szabó Róza, Uferbach Gizella, Horváth Jolán, Neuhold Kornél, Berényi Mátyás, Weiss Irma, Manheimer Gizella és Hermine, Goldstein Lili és Marczel, Deutsch Gizella, Berger Valéria, Morvay Sarolta és Ida, Mihálovics Évike, Stessel Dénes, Lövy Szerénka, Reichlin Róza, Steiner Etelka és Pál, Szántó Sándor, Grüner Mózes, Schwartz Áron, Záborszky Anna, Máriássy Menyuka, Czukermann Béla, Kűzler Gizella (hiányosan),

Krausz Imre, Spitzer Ernő, Beck Irén és Nándor (tisztább irást kívánok. F. b.), Szandtner Vilma, Édeskuty Irén, Ujváry Aladár, Kirchmayer testvérek, Kovács Margit és Béla, Nem-sur Mariska, Bartholomeidesz Zoltán, Nedeczky Jenő, Klein Gizella, Máder testvérek (kinek az írása? F. b.) Szentes Ödön, Tóby Róza, Bruckner Gerő, Veisz Ella és Imre, Ferenczi Károly és Lajos, (sajátkezű irást kívánok. F. b.) Tulok Lajos (hiányosan), Schönwald Albert, Blum Irma, Sarolta és Paula, Királyfy Árpád (részben).

Egyiket vagy másikat megfejtették: Beksits Alexa, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Nyáry Margit, Lipovniczky Anna, Berkovits Vilma, Benedek János, Meiszter testvérek, Friedman Pista, Lukács Ilona, Klamarik Márta, Hüttner Brunó, Thoma Miczike és Ilonka, Schubert Anna, Rañius Mátyás, Szent-Ivány Egon, Trombitás Erzsike és Irénke, Lord Irén és Albert, Háy Kornél, Fleischmann Arthur, Földessy Ilonka, Körmendy Aranka és Lajos, báró Fekete Edit, Urbanovich testvérek, Schunda Károly, Pirnitzer Ida és Kornélia, Seligmann Aranka, Holzwarth Emilia, Weitzendorfer Ilona, Hertzka Ágnes és Róbert, John Gyula, Kelemen Blanka, Szemző Erzsébet, Kőváry Irén és Eugénia, Szűcs Olga, Murarik Bercezi (nevedet és a szavakat ird ki tisztán. F. b.) Pfeiffer Gyula, Otcoska Lenke, Rozgonyi Czeczilia, Teszáry Ilonka, Freund Regina, Riszdorfer Erzsike, Neugebauer V.

*

A »Kis Lap« XXXIV. köt. 3-dik számában közölt körrejtvény megfejtését utólagosan be-küldték: Galgóczy Jolánka, Lukács Ilona (írj vonalzott papíron, mert úgy látom még nem igen tudsz egyenes sorokat vetni F. b.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szemző Erzsébet. A »Kis Lap« olvasói számára Forgó bácsinak nincs más neve, mint Forgó bácsi. Használt levélbélyegeket ama szegény fiúcska számára mindig küldhetsz. Látogatásodat szívesen fogom venni s akkor megtudhatod azt is, a mire itt most nem kaphattál olyan választ, a melyet ohajtottál. — **Zaborszky Anna.** Rejtvényeid nagyon is könnyűek. Ha egy kicsit törőd a fejed, majd fogasabb is jut eszedbe. — **Weisz Irma.** A visszatérőt annál szívesebben fogadom, mert visszatérése is annak jele, hogy kedves emlékezetében volt a »Kis Lap«. — **Gubody testvérek.** A kiadóhivatal szorgosan kereste azt a régibb számot, melynek megküldését kértétek, de már minden példány elfogyott s így, sajnálatomra, kívánságtok nem teljesíthető. — **Kelemen Blanka.** Nagyon is egyszerű

rejtvényeket állítottál össze. Ilyenek megfejtése nem okozna semmi fejtörést kis olvasótársaidnak. — **Loewy Anna.** Német szövből akarsz magyar rejtvényt készíteni! Már ebben nem segíthetlek, mert az nem lehetséges. — **Meiszter testvérek.** Kezdőktől dehogy veszem rossz néven a fogyatékos irást! Csak tiszta, rendes legyen, erre pedig a kezdő is képes. A tettek ilyen s ezért csak dicsérhetem. — **Huberth Mariska és Emma.** A névrejtvényre rákerülhet a sor. — **Sziklay Sándorné.** Az igazság megkívánja, hogy szigoruan tartsam meg a sokszor kimondott szabályt, mely szerint kis olvasóimtól sajátkezű irást kívánok. Felelni pedig Forgó bácsi szívesen felel minden kis hívének, ki sorával fölkeresi. — **Dorina néni.** A különböző dolgozatokat örömmel vettük. A közlendők közlésére majd sort kerítünk. Legszívesebb üdvözlünket! — **Kőváry Irén és Eugénia.** A »Leányok Lapja« és »Magyar Ifjuság« című lapokat ajánlhatom. Megrendelhetők bármely postahivatal vagy könyvkereskedés útján. — **Szűcs Olga.** A látogatásból lehet még valami, de majd csak pár hét múlva. Akkor majd azt is megtudod, miért. Üdvözöllek a mamáddal együtt. — **Lászlófalvy E. Árpád.** A csinos leírást örömmel olvastam s rajta leszek, hogy sora kerüljön. — **Szalatsy Erzsike.** Történetkéd nem történetke, mert hogy a báránka megnőtt s mikor a mezőre kihajtották, még sokáig rád ismert, abban nincs semmi különösebb, a mi kis olvasótársaidat érdekelhetné. De mint iparkodásod jelét, szívesen vettem a leírást. — **Bartholomeidesz Zoltán.** Azok a rejtvények, melyeket küldtél, mind régiek és nagyon ismeretek. — **Ehrentreu Janka.** Az olyan kérdés, minőt te intéztél Forgó bácsihoz, nem hozzád illő s effélékkel Forgó bácsi postája nem foglalkozhatik. Régi pénzeket azok a szegény fiúk nem gyűjtenek. — **Teszary Ilonka.** Rejtvényed megfejtése egy olyan név, melyet kis olvasótársaid legnagyobb része nem ismer, mert azt a másik lapot nem olvassa és nem is szabad olvasnia. Ha tehát megfejténék is, semmit sem értenének meg belőle. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótékonyság.

Az árvizkárosultak javára: Hajós Irén 1 frt, Mayer Hedvig 1 frt, Bibra Jenő 2 frt, Galgóczy Jolánka 2 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.